

Arrest

**nr. 62 240 van 27 mei 2011
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 21 maart 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 4 februari 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk, doch ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 april 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 mei 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. DE RAEDEMAEKER en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, dient op 18 maart 2010 een aanvraag in om machtiging tot verblijf gesteund op artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 4 februari 2011, met kennisgeving op 19 februari 2011, verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid deze aanvraag ongegrond. Dit is de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

"Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 te bekomen.

Betrokkene haalt medische elementen aan. De arts-attaché evalueerde deze gegevens en concludeerde in haar verslag d.d. 06.10.2010 dat vanuit medisch standpunt, hoewel de medische aandoening van betrokkene, kan beschouwd worden als een medische problematiek die een reëel risico kan inhouden voor zijn leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld en opgevolgd wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien deze behandeling en opvolging beschikbaar zijn in Armenië. Derhalve is er vanuit medisch standpunt geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland. Betrokkene kan reizen. De aanwezigheid van derden (familieleden) is echter aan te bevelen voor toezicht en verzorging. Aangezien de nodige behandeling en opvolging beschikbaar zijn in Armenië dient de vraag gesteld te worden naar de toegankelijkheid van deze zorgen in Armenië. Uit de informatie beschikbaar in het administratief dossier blijkt dat, hoewel Armenië geen systeem van sociale zekerheid kent, de zorgen gratis zijn voor patiënten uit de sociaal zwakkere groepen of voor patiënten met ziekten die opgenomen zijn in de lijst van gratis zorgen. Dat betrokkene aandoening in deze lijst is opgenomen. Dat de nodige medische zorgen gratis zijn op voorschrift van de huisarts. Dat patiënten met aandoeningen zoals betrokkene gespecialiseerde medische zorgen kunnen genieten in de lokale poliklinieken in de hoofdstad of in de regio 's van Armenië. Dat de opvolging eveneens betaalbaar is. Overigens lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene in Armenië - het land waar hu tenslotte ruim 20 jaar verbleef- geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben bij wie hij terecht zou kunnen voor (tijdelijke) opvang en hulp bij het bekomen van de nodige zorgen aldaar en/of 'voor (tijdelijke) financiële hulp. Bovendien kan betrokkene ook beroep doen op de programma 's van het IOM voor zijn terugkeer. Derhalve zijn de nodige medische zorgen beschikbaar en toegankelijk in het land van herkomst, Armenië. Derhalve

1) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit,

of

2) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM)."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van *"de artikelen 2 en 3 van de wet op de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen van 29 juli 1991; schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder het beginsel van redelijkheid en zorgvuldigheid, schending van artikel 8 EVRM."*

Verzoeker bekritiseert de motivering van de bestreden beslissing die een standaardmotivering is en betwist de redelijkheid van het advies van de ambtenaar-geneesheer. Hij stelt dat het advies berust op twee eenzijdige mails van professor A.B. en wijst op het manifest gebrek aan erkenning en voorziening van ambulante behandeling voor mentale gezondheidsproblemen in Armenië. Bovendien speelt bij ernstige mentale retardatie waaraan verzoeker lijdt, de sociale omkadering een belangrijke rol. Deze sociale omkadering bestaat in België. Bovendien woont verzoeker thans in bij zijn ouders en zijn zussen die in België verblijven en die hem verzorgen. Met dit aspect werd geen rekening gehouden terwijl de aanwezigheid van familie noodzakelijk is voor toezicht en verzorging. Aldus schendt de bestreden beslissing de aangehaalde bepalingen. Verzoeker adstrueert zijn middel als volgt:

"1.

De bestreden beslissing tot ongegrondheid van de verblijfsaanvraag van verzoeker omvat enkel een loutere standaardmotivering, die geen concrete, persoonlijke gegevens van verzoeker vermeldt, doch van toepassing kan zijn op elke andere aanvrager: zo wordt de aandoening waaraan verzoeker lijdt niet vermeld, noch de behandeling die verzoeker nodig heeft, noch de concrete leef- en woonsituatie bij familie vermeld enz. ;

De loutere verwijzing naar het advies van de arts-attaché, kan niet als voldoende motivering gezien worden:

Uiteindelijk ligt de beslissingsbevoegdheid en -verantwoordelijkheid bij verweerder, en formuleert de arts-attaché enkel een advies;

Verweerder heelt m.a.w. een eigen onafhankelijke motiveringsplicht die nauwkeurig en afdoende moet zijn:

In casu heeft verweerder zich in de bestreden beslissing beperkt tot standaardoverwegingen, zonder deze te concretiseren en personaliseren;

De bestreden beslissing is formeel niet afdoende gemotiveerd;

Dat in België voor mentaal gehandicapten aangepaste sociale omkadering (leren, ontspanning, sociaal contact) bestaat;

Dat dit aspect door de arts-attaché niet mee in overweging is genomen, hoewel dit een essentieel aspect van een menswaardig leven uitmaakt;

Dat de bestreden beslissing bijgevolg de materiële motiveringsplicht en de algemene beginselen van behoorlijke bestuur, in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel schendt;

3.

Dat tot slot verzoeker artikel 8 EVRM geschonden acht;

Aangezien de bestreden beslissing luidt (stuk 1):

"De aanwezigheid van derden (familieleden) is echter aan te bevelen voor toezicht en verzorging.

en verder:

"Het lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene in Armenië — het land waar hij tenslotte ruim 20 jaar verbleef - geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben bij wie hij terecht zou kunnen voor (tijdelijk) opvang en hulp bij het bekomen van de nodige zorgen aldaar en/of voor (tijdelijke) financiële hulp".

Dat verzoeker getekend is door een ernstige mentale retardatie, waardoor hij onvoldoende zelfredzaam is, en dus effectief de aanwezigheid van familie noodzakelijk is voor toezicht en verzorging (stuk 4 + bestreden beslissing zelf);

Dat verzoeker thans inwoont bij zijn ouders en zussen die hier in België verblijven (stukken 5) en verzoeker door hen wordt verzorgd;

Dat de bestreden beslissing als zodanig de materiële motiveringsplicht heeft geschonden, minstens het redelijkheidsbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel, en artikel 8 EVRM;"

2.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

"Betreffende de vermeende schending van de wet dd. 29.7.1991, die de formele motiveringsplicht betreft, laat de verwerende partij gelden dat bij lezing van verzoekers inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat hij er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoeker het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Air. R.v.St. 1994, z.p.).

Verder stelt de verwerende partij vast dat verzoeker zich tevens beroept op de materiële motiveringsplicht, waarbij dient te opgemerkt dat:

het tegelijk aanvoeren van een schending van de formele én de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is, nu het eventuele gebrek aan deugdelijke formele motivering het de betrokkene onmogelijk maakt uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (R. v. St. nr. 93.123 dd. 20.12.2001), wanneer verzoeker in staat zou zijn een schending van de materiële motiveringsverplichting aan te voeren, dit betekent dat deze van een eventuele schending van de formele motiveringsplicht geen gevolgen heeft ondervonden.

De verwerende partij zal dan ook nog slechts repliceren in zoverre verzoeker de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De bestreden beslissing maakt uitdrukkelijk melding van de volgende elementen:

(...)

Verzoekers beschouwingen kunnen hieraan geen afbreuk doen.

Allerminst blijkt dat de bestreden beslissing zich zou 'beperken tot standaardoverwegingen'.

De in de bestreden beslissing vervatte overwegingen laten verzoeker toe om te achterhalen om welke redenen zijn aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van art. 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond werd verklaard.

De verwerende partij wijst op de vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die bepaalt:

"Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn beoordeling van de ontvankelijkheid van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de ontvankelijkheid van de aanvraag tot machtiging tot voorlopig verblijf is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen (R.v.St. nr. 101.624 da. 7.12.2001)." (R.v.V. nr. 1613 dd. 11.9.2007; R.v.V. nr. 3437 dd. 7.11.2007; R-v.V. nr. 3488 dd. 9.11.2007)

De bovenstaande motieven volstaan opdat zou komen vast te staan dat de gemachtigde geenszins op kennelijk onredelijke wijze tot het besluit is gekomen dat verzoekers aanvraag ongegrond is.

De verwerende partij laat dan ook slechts gelden dat de bestreden beslissing deugdelijk en afdoende werd gemotiveerd. Er is naar behoren voldaan aan de materiële motiveringsplicht, hetgeen onmiddellijk kan worden vastgesteld wanneer men er de motieven van de bestreden beslissing op naslaat.

Geheel terecht steunt de gemachtigde zich op het advies van de ambtenaar-geneesheer die, zoals uit dit advies duidelijk blijkt, een deugdelijk en grondig onderzoek heeft gevoerd naar de mogelijkheden tot behandeling en opvolging voor de specifieke medische problematiek van verzoeker in Armenië, en terecht heeft vastgesteld dat deze beschikbaar en toegankelijk zijn.

Uit het advies van de ambtenaar-geneesheer blijkt duidelijk dat hierbij ook rekening werd gehouden met de medische verslagen die verzoeker heeft voorgelegd en dat verzoekers eigen specifieke situatie werd onderzocht.

Terwijl het uiteraard niet aan de ambtenaar-geneesheer is - die vanzelfsprekend enkel de medische toestand onderzoekt - maar wel aan de gemachtigde, om de 'sociale omkadering' -zoals verzoeker dit omschrijft- in het land van herkomst te onderzoeken.

Zoals eveneens blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing, werd dit aspect ter dege onderzocht en mee in overweging genomen, en wordt door de gemachtigde toegelicht om welke reden deze meent dat verzoeker kan terugkeren naar Armenië en aldaar de nodige opvang zal kunnen krijgen.

Uit het advies van de ambtenaar-geneesheer blijkt afdoende dat verzoekers aandoening geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling en dit gelet op het gegeven dat er in Armenië behandeling en opvolging beschikbaar en toegankelijk is, terwijl verzoeker ook kan reizen naar dit land.

Gelet op het feit dat de ambtenaar-geneesheer adviseert dat er geen bezwaar is vanuit medisch oogpunt naar een terugkeer naar Armenië, is het niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid om het advies van de ambtenaar-geneesheer te volgen.

Terwijl het de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, als annulatierechter, niet toekomt zich in de plaats te stellen van de ambtenaar-geneesheer noch van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid bij het nemen van diens advies/beslissing, doch enkel kan nagaan of de beslissing niet kennelijk onredelijk is.

Verzoekers beschouwingen falen in rechte en kunnen niet worden aangenomen.

Verzoeker kan verder evenmin gevolgd worden waar hij poogt voor te houden dat de correspondentie met de Armeense dokter B. (...) ook aan hem had dienen te worden meegedeeld. Dit is geenszins het geval. Terwijl, indien verzoeker kennis had willen nemen van de inhoud van deze correspondentie, hij steeds om inzage in het administratief dossier kon verzoeken, doch verzoeker heeft dit nagelaten.

Verzoekers beschouwingen missen elke feitelijke en juridische grondslag. Terwijl verzoeker met zijn zeer algemene verwijzingen naar een verslag dat dateert van 2006, evenmin kan overtuigen dat het advies van de ambtenaar-geneesheer op onzorgvuldige of onredelijke wijze zou zijn tot stand gekomen.

Verzoeker weerlegt met zijn verwijzing naar deze algemene verslagen allerm minst de concrete en meer recente gegevens die de ambtenaar-geneesheer zelf heeft opgevraagd en bekomen vanwege de Armeense professor dr. B. (...).

Verzoeker heeft zich hier overigens evenmin op beroepen bij zijn aanvraag. Tot slot kan verzoeker evenmin dienstig verwijzen naar artikel 8 van het EVRM.

Verzoeker heeft in zijn aanvraag geenszins melding gemaakt van het gegeven dat hij hier inwoont bij zijn ouders en zussen, 'die hem verzorgen'. Thans voor het eerst legt verzoeker stukken voor houdende de 'verblijfstitels' van deze familieleden.

De gemachtigde kon hier dan ook geen rekening mee houden.

Bovendien vormt, in de gegeven omstandigheden, de niet noodzakelijk definitieve verwijdering van het grondgebied van verzoeker geen verboden inmenging in de uitoefening door deze laatste van zijn recht op privé- en gezinsleven in de zin van dit verdragsartikel.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens neemt zo onder meer aan dat uit art. 8 EVRM niet kan worden afgeleid dat een vreemdeling er een staat toe kan verplichten om hem op zijn grondgebied te gedogen door het enkele feit te opteren voor een levensgezel die op dat grondgebied vermag te verblijven (cf. VAN DE PUTTE, M., "Straatsburg gaat vreemd. De vreemdeling in de jurisprudentie van de Straatsburgse organen", T. V.R. 1994, (3), 12).

Het is de verwerende partij toegelaten wetsontduiking tegen te gaan, en daartoe de nodige maatregelen te nemen.

Bovendien werd reeds geoordeeld dat een mogelijke toepassing van art. 8 EVRM de betrokken vreemdeling niet vrijstelt van het verkrijgen van de vereiste documenten om het Rijk binnen te komen, en dat een tijdelijke verwijdering om reden dat hij niet in het bezit is van die documenten dan ook geenszins strijdig is met dit verdragsartikel (zie R.v.St. nr 48.653. 20.07.1994, Arr. R. v. St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 42.039, 22.02.1993, Arr. R. v. St. 1993, z.p.)

Art. 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 dd. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 dd. 30.08.2007).

Verzoeker toont met zijn summiere beschouwingen, waarbij hij evenmin weerlegt in het land van herkomst familie of vrienden te hebben, geenszins een schending van het artikel 8 EVRM aan.

Artikel 8 EVRM kan niet worden uitgelegd als zou er in hoofde van de verwerende partij een algemene verplichting bestaan om een vreemdeling te gedogen op het grondgebied.

De verwerende partij laat gelden dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van art. 9ter ontvankelijk doch ongegrond diende te worden verklaard.

De gemachtigde handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers dossier daadwerkelijk kenmerken, en conform de terzake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel inclus. Terwijl de bestreden beslissing ten genoegen van recht is gemotiveerd met draagkrachtige motieven die de beslissing terdege ondersteunen.

Gelet op het voorgaande is de verwerende partij de mening toegedaan dat verzoekers eerste en tweede middel niet kunnen worden aangenomen."

2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit het administratief dossier en de bestreden beslissing blijkt dat niet betwist wordt dat verzoeker lijdt aan een ernstige mentale retardatie en matige gedragsstoornissen vertoont. De voorziene duur van behandeling is onbepaald en volgens verzoekers'arts is neuropsychiatrische opvolging aangewezen. In het verslag van 6 oktober 2010 besluit de ambtenaar-geneesheer: "Vanuit medisch standpunt kunnen we dan ook besluiten dat deze ernstige mentale retardatie en matige gedragsstoornissen bij betrokkene, hoewel dit kan beschouwd worden als een medische problematiek die een reëel risico kan inhouden voor zijn leven of fysieke integriteit indien dit niet adequaat behandeld en opgevolgd wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien deze behandeling en opvolging beschikbaar zijn in Armenië. (...)" In de uiteenzetting van haar bevindingen meldt de

ambtenaar-geneesheer ook: *“De aanwezigheid van derden (familieleden) is aan te bevelen, voor toezicht en verzorging.”*

In het verzoekschrift wijst verzoeker erop dat de aanwezigheid van zijn familie noodzakelijk is voor toezicht en verzorging. Uit de medische stukken die verzoeker overmaakte in het kader van zijn aanvraag blijkt dat hij volledig afhankelijk van derden is voor toezicht en verzorging (attest 29 mei 2010 van het algemeen ziekenhuis Sint-Maarten). In het administratief dossier bevindt zich een attest van 29 mei 2010 van het algemeen ziekenhuis Sint-Maarten dat zelfs stelt dat verzoeker zich niet zelfstandig kan aanmelden voor stempelcontrole. Een attest van neuroloog B.T. van dit ziekenhuis attesteert op 30 november 2009 dat hij ingevolge zijn medische toestand niet in staat is om documenten te handtekenen. In de aanvraag wijst verzoeker op het mogelijke bestaan van een schending van artikel 8 EVRM wanneer hij naar Armenië zou worden teruggestuurd, wat minstens een aanwijzing is dat verzoeker zijn gezinsleven in België uitoefent.

Wat dit aspect betreft stelt de bestreden beslissing Overigens lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene in Armenië - het land waar hu tenslotte ruim 20 jaar verbleef - geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben bij wie hij terecht zou kunnen voor (tijdelijke) opvang en hulp bij het bekomen van de nodige zorgen aldaar en/of 'voor (tijdelijke) financiële hulp. Bovendien kan betrokkene ook beroep doen op de programma 's van het IOM voor zijn terugkeer. Derhalve zijn de nodige medische zorgen beschikbaar en toegankelijk in het land van herkomst. (...)

In de nota met opmerkingen wijst de verwerende partij erop dat haar niet was meegedeeld dat verzoeker met zijn ouders en zussen woonde en hij thans pas voor het eerst de verblijftitels neerlegt, zodat zij hiermee geen rekening kon houden.

Deze redenering kan niet gevolgd worden. Uit het administratief dossier blijkt dat er een woonstcontrole plaatsgreep op 18 november 2009 en twee familieleden werden aangetroffen, B.Y. en B.J. In het verslag staan deze vermeld als zijnde niet verwant hoewel ze dezelfde naam dragen. Uit de aard van de aandoening en de medische attesten waaruit redelijkerwijze kon uit afgeleid worden dat verzoeker niet in staat is zelfstandig te leven, gelet op zijn ernstige mentale retardatie, blijkt dat verzoeker niet geacht kon worden alleen te leven. Van de verwerende partij mocht dan ook verwacht worden dat zij minstens hadden moeten weten hetzij moeten onderzoeken of verzoeker niet bij diens familieleden woonde, gelet op de aard van diens ziekte. Door te stellen dat verzoeker in het land van herkomst omwille van zijn twintigjarig verblijf aldaar familie en vrienden heeft, blijkt dat de verwerende partij niet onderzocht heeft of verzoekers familie niet in België verblijft.

De Raad herinnert er aan dat rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), het de taak van de administratieve overheid is om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben. Dit nauwkeurig onderzoek ontbreekt in casu.

In die mate is de bestreden beslissing niet zorgvuldig voorbereid en is het onderdeel van het middel gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 4 februari 2011, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk, doch ongegrond wordt verklaard, wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevententwintig mei tweeduizend en elf door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN